

پرپراسیون (آمادگی) چیست؟ (۱)

ترجمه: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۹/۷/۹)

پیش گفتار

"روی پرپراسیون بازیکن سمت چپ، اتک از سمت راست. امتیاز برای بازیکن سمت راست." وقتی داور می گوید "پرپراسیون"، این به چه معناست؟ پرپراسیون چیست؟ آیا همیشه قبل از اتک، آماده سازی انجام می شود؟ چرا، و چرا نه؟

تاریخچه خلاصه ای از پرپراسیون

آموزش شمشیربازی - تا پایان دهه ۶۰ میلادی - اصولاً شامل دستورالعمل های مربوط به عملکرد تیغه بود. معمولاً قبل از هر حرکت تهاجمی یک حرکت یا چند حرکت تیغه انجام می شد. فاصله شمشیربازی نزدیک بود، و اغلب از فاصله قدم جلو حمله بیشتر نبود. مربیان همیشه آموزش را از درگیری آغاز می کردند. مربی به شاگرد می آموخت که با کار تیغه روی حریف خود مانور دهد. کارپا به عنوان پایان دهنده حرکت تهاجمی نهایی آموزش داده می شد.

در دهه های ۷۰ و ۸۰ این مسئله شروع به تغییر کرد. نژاد جدیدی از شمشیربازها در صحنه های بین المللی شروع به رقابت کردند. این شمشیربازها ورزشکارتر بودند، و توانایی انجام کارهای انفجاری پا را داشتند. با افزایش قدرت و سرعت شمشیربازها، فاصله بین شمشیربازها بیشتر شد تا برای اجرای پاسخ به واکنش ها زمان بیشتری فراهم شود. مربیان بین المللی به جای تاکید صرف بر مانور با کار تیغه، شروع به تأکید بیشتر بر کنترل مسافت و پویایی مسابقه کردند.

داوران بین المللی - بر اثر فشار وارده توسط مربیان تأثیرگذار ملی و بین المللی - شروع به در نظر گرفتن زمان شروع اتک به نفع شمشیرباز حمله کننده کردند، و اتک را به مفهوم گرفتن فضا با پیشروی تهاجمی شدید توسط شمشیرباز مهاجم هنگام هجوم علیه حریف، در نظر گرفتند. و کارپا به نیروی محرکه حرکت های شمشیربازی تبدیل شد. بدین ترتیب شروع اتک ظریف تر، و پنهان کردن آن از حریف آسان تر شد. با ظهور ضربه های شلاقی (زاویه دار) به اهدافی که قبلاً غیرقابل دسترسی بودند، حرکات آماده سازی تیغه که کل "محدوده های" هدف حریف را تهدید می کرد، و نه یک نقطه خاص، مجاز شد. این امر مرز بین حمله و آنچه بعداً پرپراسیون نامیده شد مبهم کرد.

"بازیکن در پاسخ به یک آمادگی با نوعی آمادگی دیگر به حریف پاسخ داده است، و اطلاعات گمراه کننده ای را به او داده است."

شمشیربازها خیلی زود خود را با این پویایی جدید سازگار کردند. آماده سازی تیغه نسبت به فضاگیری و حرکت در سازه تهاجمی یک مقوله فرعی شد. شمشیربازها - به منظور از بین بردن هرگونه برتری حریف - شروع به بازی بدون درگیری تیغه ها کردند، و اتک های خود را بلند و با ضربه های شلاقی به پایان می رسانند. یک سبک شمشیربازی جدید به وجود آمد که در آن حرکت های سریع و قدرتمند یا بعنوان آمادگی برای اتک بکار برده می شد. این رویکرد جدید آماده سازی با کارپا - و همچنین تمایل داوران برای تأیید چنین آمادگی ها - سلاح های اولویت دار (فلوره و ساپر) را به طرز چشمگیری تغییر داد. و همان گونه که کارپای پرتحرک و پرجنب و جوش کار با تیغه را تحت الشعاع قرار داد، هر عنصری دیگر بازی را بصورت موازی تحت تاثیر قرار داد.

در سال ۲۰۰۴، FIE اعلام کرد که فلوره شخصیت خود را به عنوان سلاح "سنتی" از دست داده است. دستگاه امتیازدهی در سال ۲۰۰۵ تغییر داده شده تا قابلیت زدن ضربه های شلاقی در فلوره کاهش یابد. نگرانی FIE در مورد پخش های تلویزیونی و انعکاس شمشیربازی در صحنه های بین المللی ورزشی بود. همچنین بر اساس شکایات مبنی بر اینکه بازی در سلاح های حق تقدم دار ارتباط کامل با ریشه های خود را از دست داده است، FIE امیدوار بود که این تغییر در زمان بندی ها "گفتگوی تیغه ها" در فلوره را باز خواهد گرداند. از برخی جهات، FIE توانست زمان را به عقب برگرداند! پس از این جریان شمشیربازان مجبور شدند اتک های خود را با دقت بیشتری برنامه ریزی کنند. این بار آماده سازی حرکت شامل حرکات تیغه و همچنین حرکات پا شد.

امروزه استادان شمشیربازی دوباره در مورد "گفتگوی تیغه ها" صحبت می کنند. دهه ها سال پیش، این عبارت به مفهوم محاوره تیغه ها در کارزار حمله و دفاع بود. اما اکنون گفتگو از طریق آماده سازی و واکنش به آمادگی انجام می شود.

تعریف حرکات آمادگی

از نظر تاریخی، حرکات آمادگی کاملاً با استفاده از تیغه انجام می شد: حرکات "دعوت به اتک"، بتمان، فشار و سایر موارد دیگر. با اِعمال زمان بندی جدید در فلوره، حرکت های آماده سازی تیغه ها - که برای مدتی مورد توجه نبود - دوباره اهمیت پیدا کرد. این حرکات آمادگی تیغه عبارتند از:

۱. بتمان
۲. فشار

۳. درگیری (و تغییر مسیر درگیری)
۴. فنت (فریب)
۵. سویپ (تلاش برای یافتن تیغه حریف که معمولاً ناموفق می باشد)
۶. دعوت به حمله
۷. اтак کاذب/ دفاع کاذب

حرکات آمادگی تیغه کاربردهای زیادی دارد: آنها می توانند تیغه حریف را در اختیار بگیرند، تیغه را جابجا کنند، و باعث حرکت تیغه حریف در جهت نادرست بشوند. در نهایت، یک حرکت آمادگی تیغه زمان را از حریف می دزدد، یا حرکات تیغه حریف را محدود می کند. بتمان، بایند، فشار، و سایر حرکات مستقیم روی تیغه مانع از دفاع حریف می شوند. فریب، سویپ، دعوت به حمله، و اтак های کاذب، تیغه حریف را به موقعیت هایی می کشاند که به مهاجم وقت بیشتری می دهد تا حرکت پیشبینی شده خود را در یک مسیر دیگر (گاهی متفاوت تر) اجرا کند.

آمادگی های مخصوص کارپا را به سختی می توان بصورت منظم طبقه بندی کرد. برای اینکه این گونه حرکات، آمادگی در نظر گرفته شود، آنها باید هدفی غیر از حفظ تمپو/ فاصله یکسان بین شمشیرباز و حریف داشته باشند، یا اینکه برای جلوگیری از یک حرکت تهاجمی انجام شود. به عنوان مثال، در حالی که از حریف عقب نشینی می کنید، یک قدم ناگهانی به جلو ممکن است یک آمادگی باشد، زیرا آن باعث می شود که از حریف زمان گرفته شود، باعث واکنش ناخودآگاه، یا هر دوی آنها می شود. تغییر سرعت حرکت پا نیز یک آمادگی است، زیرا ممکن است حریف را فلج کند، سبب ایجاد یک پاسخ شود، یا زمان را از حریف بدزدد. حتی کارپایی که معمولاً به عنوان اтак قلمداد می شود - مانند حمله - می تواند بعنوان یک آمادگی استفاده شود: حمله کاذب از نظر روش های کلاسیک برای اجرای یک دفاع و جواب با قصد ثانویه بکار می رود.

آمادگی های کارپا که هدف آنها به ثمر رساندن ضربه می باشد، باید با فاصله را بطور فعال ببندد (شمشیرباز اтак کننده باعث کم شدن فاصله می شود)، یا اینکه فاصله را منفعلانه می بندد (حریف ناآگاهانه در محدوده شمشیرباز قرار می گیرد). به عنوان مثال: بستن مسافت به طور فعال می تواند با یک قدم جلوی آهسته، و به دنبال آن یک قدم جلوی سریع تر انجام شود: یا یک اтак خیلی سریع. یک مثال از بستن منفعلانه مسافت این است که یک قدم عقب بلند و به دنبال آن یک قدم عقب کوتاه تر انجام دهید. حریف به دلیل عدم تشخیص تغییر در اندازه قدم ها، در قدم دوم ناخودآگاه خود را وارد فاصله مناسب شمشیرباز می کند.

آمادگی های کارپا می تواند حریف را "فلج" کند و به شمشیرباز اجازه دهد تا کنترل کار را به دست گیرد. به عنوان مثال، بازیکن به آرامی توسط حریف به عقب رانده می شود. شمشیرباز یک نیم قدم جلوی ناگهانی روی قدم جلوی حریف اجرا می کند (در حالی که هنوز از فاصله

زیاد است). حریف که قادر به پایان دادن به اтак نیست و از حرکت بعدی هم مطمئن نیست، متوقف می شود. آنگاه شمشیرباز می تواند با پیشروی یا با اтак خود ادامه کار را به دست گیرد.

البته، علاوه بر حرکات آمادگی پا و تیغه، نوع سومی از آماده سازی نیز وجود دارد: **ترکیب کار با تیغه و کار پا در یک حرکت آمادگی**. ترکیب آماده سازی دست و پا، اثربخشی هر دو را افزایش می دهد. یک فنت (فریب) را به عنوان یک حرکت آمادگی در نظر بگیرید. شمشیرباز با حریف کمی فاصله دارد و - در حالی که ثابت ایستاده است - یک فنت را اجرا می کند. حریف معمولاً کاری را انجام نمی دهد. زیرا در صورت عدم وجود تهدید از طریق نزدیک شدن نوک شمشیر، چنین فریبی برای حریف بی معنی است. اما اگر شمشیرباز همان حرکت فریب را با یک قدم جلو اجرا کند و فاصله را ببندد، احتمال اینکه حریف به نوعی واکنش معنی دار و مفیدی را نشان دهد، بیشتر است. اضافه شدن آماده سازی کارپا با آماده سازی تیغه، حریف را متقاعد می کند که یک اтак در پیش است.

مشکل در ترکیب آماده سازی دست و پا، هماهنگی دو ماده آمادگی در سازه حرکتی به گونه ای که به شمشیرباز ضرر نرساند. به عنوان مثال، شمشیربازی که سعی دارد همراه با یک قدم جلوی کامل با تیغه حریف درگیری ایجاد کند، در برابر اтак فوری حریف روی آمادگی آسیب پذیر است. در واقع، این نکته کلیدی باید دقیقاً مورد توجه شاگرد در اجرای آن حرکت باشد. وقتی حرکت های پا و تیغه با هم ترکیب می شوند، ترتیب حرکت مهم خواهد بود. تلاش برای گرفتن تیغه هنگام عقب نشینی، با حرکت آمادگی گرفتن تیغه در پیشروی بسیار متفاوت تر است، به این دلیل که هر کدام از آنها سبب واکنش های مختلفی از طرف حریف می شود، و عواقب متفاوتی برای شمشیربازی که آن آمادگی را به خوبی انجام نمی دهد، خواهد داشت.

آماده سازی تیغه ممکن است در موقعیت های مختلفی از آمادگی کارپا انجام شود: در **شروع کارپا**، در **انتهای کارپا**، در **ضمن اجرای کارپا** و غیره. هر موقعیت از کارپا که می تواند در آن ایجاد شود، هم فواید و هم خطرات خود را داراست، و ممکن است حرکت انجام شده پس از آمادگی را تغییر دهد. به عنوان مثال، بتمان روی پای جلوی شمشیرباز این اطمینان را به شما می دهد که احتمال اтак حریف روی آمادگی شمشیرباز کمتر خواهد بود، اما همچنین به حریف فرصت بیشتری برای انجام یک حرکت دفاعی می دهد. این ممکن است به این معنی باشد که بتمان روی پای جلو نیاز به یک اтак بعدی دارد که با می تواند یا یک ردکن اولیه انجام شود، در صورتی که بتمان روی پای عقب که به حریف نزدیک تر انجام می شود، در هنگام تکمیل اтак به شمشیرباز اجازه می دهد که پس از بتمان یک اтак ساده انجام دهد.

هنگام آموزش یک حرکت آمادگی و انتقال آن از یک مهارت فنی به یک سازه تاکتیکی، مربی باید همیشه از **پیامدهای حرکت آمادگی و زمان بندی** اجرای آن در سازه هر دو شمشیرباز آگاه باشد.

استفاده های پیراسیون

بسیاری از شمشیربازها حرکت آمادگی را بکار می برند بدون اینکه فکر کنند چرا باید آن را اجرا کنند. حرکت آمادگی به چند دلیل باید انجام شود:

- **زمان دزدی** از حریف
- **مانع تراشی** و بازدارندگی حریف
- **گردآوری اطلاعات** در مورد عادات یا حرکات حریف با تحریک یک واکنش در او
- **دادن اطلاعات غلط** به حریف

پراسیون و زمان دزدی

در ابتدای هر بازی یا سازه شمشیربازی، شمشیربازها از فاصله ای شروع می کنند که امکان اجرای یک اتک ساده بسیار دشوار است. با صدور دستور "آله!" هر شمشیرباز سعی می کند حریف را در موقعیت ضعیفی قرار دهد تا به او ضربه بزند. این نقطه ضعف ممکن است مربوط به **فاصله** باشد (که در آن مهاجم ناشناخته برای بازیکن مدافع، برای ضربه زنی به اندازه کافی به حریف نزدیک هست)، یا به **موقعیت نسبی تیغه** می باشد (ممکن است مدافع تیغه خود را برای محافظت از یک هدف حرکت داده باشد، و در جهت دیگر مورد تهاجم واقع شود، یا ممکن است مهاجم کنترل تیغه مدافع را به طور موقت به دست گرفته باشد)، یا در **غافلگیری** در برابر یک حرکت انتخاب شده، یا هر سه مورد. هر یک از این مزیت ها با حرکت آمادگی یکی از شمشیربازها ایجاد می شود.

مهم نیست که یک اتک از چند حرکت تشکیل شده باشد، حرکت نهایی اتک همیشه یک حرکت ساده است. شمشیرباز، از طریق ساز و کارهای متنوعی، یک **موقعیت یک تمپویی** برای ضربه زنی ایجاد می کند. مهاجم ممکن است از ترکیبی از حرکات دست و پا برای ربودن زمان یا بستن فاصله روی مدافع استفاده کند. به عنوان مثال، یک بتمان تیغه حریف را به اندازه کافی منحرف می کند (یا حریف را به اندازه کافی فلج می کند) تا یک ضربه ساده به ثمر برسد. یکی از تمهیدات کمی پیچیده تر، این است که یک درگیری در خارج از فاصله اتک آغاز شود، و تیغه مدافع را کنترل کند، آنگاه مهاجم از خارج از فاصله حمله تا فاصله حمله جلو می آید. عمل کنترل تیغه حریف همراه با بستن فاصله، شمشیرباز را در مقابل اتک (یا ضد حمله) حریف محافظت می کند.

"ترکیب آمادگی های دست و پا، تأثیر هر دو را افزایش می دهد."

حرکات آمادگی تنها بعنوان بخشی از حرکات تهاجمی به حساب نمی آیند. یک دفاع یا یک سرش زود هنگام تیغه حریف - قبل از اینکه حریف بتواند در موقعیت ایده آل برای ضربه زنی قرار بگیرد - می تواند حریف را مجبور به اتک از فاصله بسیار دور کند، و به شمشیرباز زمان بیشتری می دهد تا با یک دفاع ضربه بزند. شکستن ناگهانی فاصله ممکن است باعث شود تا حریف اتک خود را با سرعت انجام دهد، و با برهم زدن تمرکزش، او در معرض اتک روی آمادگی قرار می گیرد.